

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych na rozprawie głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. (1) i S. S. (1) są małżeństwem od 1996r. Ze związku tego posiadają syna S. S. (2) lat 15. Od dnia ślubu strony zamieszkiwały w domu należącym do rodziców pokrzywdzonego.

Od około 2010r. oskarżona S. S. (1) zaczęła zmieniać swój stosunek do męża, zaczęła go wyzywać słowami wulgarnymi i obelżywymi, jednakże od sierpnia 2015r. oskarżona zintensyfikowała swoje negatywne zachowania wobec głównie męża ale i syna. Od tego czasu będąc pod wpływem alkoholu wielokrotnie biła męża, rzuciła w niego różnymi przedmiotami oraz wyzywała go słowami wulgarnymi i obelżywymi. Syna stron S. także raz uderzyła, ale głównie wyzywała go. Groziła ona także pokrzywdzonym, że ich zabije i że sama się zabije. Takie zachowanie oskarżonej skutkowało także interwencjami policji oraz założeniem tzw. Niebieskiej karty.

Pokrzywdzony S. S. (1) z obawy, że nikt mu nie uwierzy, że oskarżona tak się wobec niego i syna zachowuje zamontował w ich domu system kamer, które ukazywały zachowania oskarżonej.

W dniu 25.12.2015. oskarżona usiłowała popełnić samobójstwo, biegała po domu z nożem, syn stron S. wraz z G. R. chcąc odebrać jej nóż zostali przez nią zaatakowani i przez nią pobici. Wezwana na miejsce policja zabrała oskarżoną do szpitala psychiatrycznego w S..

(dowód: zeznana świadka S. S. (1) k.376-379

zeznania świadka S. S. (2) k.543

kopia niebieskiej karty k.8-14,295-301

dokumentacja fotograficzna k.25,41,60,63,64,65,66,105,106,226-229,325-327

zeznania świadka M. W. (1) k.31v-32,384-385

zeznania świadka G. S. k.385-387

zeznania świadka M. G. (1) k.380-381

zeznania świadka Z. W. k.

398v zeznania świadka K. W. k.381-382

zeznania świadka I. F. k.389

zeznania świadka B. K. k.389-390

zeznania świadka A. K. k.390-391

zeznania świadka J. R. k.542v

zeznania świadka I. F. k.389

protokół odtworzenia k.139-149

pendrive k.341

dokumentacja z Centrum Pomocy (...) k.167-171

protokół oględzin nagrania z monitoringu k.201-202,205)

W dniu 24.12.2015r. S. S. (1) został uderzony przez oskarżoną w twarz, jak również silnym chwytem został złapany za ramię.

Biegły lekarz sądowy po dokonaniu obdukcji sądowo-lekarskiej stwierdził u pokrzywdzonego S. S. (1) wylewy krwawe w proksymalnej części ramienia lewego. Obrażenia powyższe spowodowało naruszenie narządu ciała na okres czasu nie przekraczający dni siedem. Charakter obrażeń wskazuje, że okoliczności i sposób w jaki powstały podany przez pokrzywdzonego jest prawdopodobny.

(dowód: opinia sądowo-lekarska k.110)

Oskarżona S. S. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że cała ta sprawa z jej agresją była związana z tym, że odkryła zdradę męża. Oskarżonej było przykro, że ich syn był świadkiem jej agresywnych zachowań. Oskarżona zaprzeczyła by dochodziło do rękoczynów z jej strony wobec męża, a jedynie do wzajemnego popychania. Oskarżona zaprzeczyła, by uderzyła męża w dniu 24.04.2016r. Zaprzeczyła także by groziła mężowi oraz synowi pozbawieniem życia, wyzywała ich słowami wulgarnymi, absolutnie nie drapała pokrzywdzonych. S. S. (1) zaprzeczyła, by rzucała w domu sprzętami domowymi, jedynie raz rzuciła krzesłem w męża, ale w niego nie trafiła. Oskarżona nie pamiętała by w jej domu były uszkodzone futryny drzwi. Oskarżona nie pamiętała także tego, by w dniu 25 grudnia 2016r. chodziła po domu z nożem. Oskarżona wyjaśniła także, że mąż stosował wobec niej przemoc psychiczną albowiem zamontował w domu kamery, zamykał wszystko dookoła.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej S. S. (1) k.373-376)

Oskarżoną poddano dwukrotnie badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów. Pierwsi biegli E. D. i M. W. stwierdzili u oskarżonej osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru oraz zespół zależności alkoholowej. Warunki określone w art.31 § 2 i § 2 kk nie mają wobec niej zastosowania.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k.278-280)

Koleni biegli psychiatrzy i psycholog tj. I. P., K. K. oraz psycholog E. K. w swej opinii stwierdzili, że oskarżona nie jest osobą chorą psychicznie. Nie ma żadnych podstaw aby podejrzewać występowanie u opiniowanej psychozy typu schizofrenicznego czy przewlekłych zaburzeń urojeniowych. Nie ma objawów klinicznych psychozy, nie ma cech rozpadu osobowości w badaniu psychologicznym, nie stwierdzono objawów psychozy podczas 2 hospitalizacji psychiatrycznych (w S. i P.) i w leczeniu z PZP. Jej funkcje intelektualne mieszczą się w granicach normy – świadczy o tym poziom wykształcenia formalnego (matura), wykonywany zawód-księgowej w dużej firmie, prezentowany poziom kontaktu słownictwa. Biegli stwierdzili o badanej zespół zależności alkoholowej – potwierdzony wywiadem od badanej i danym z dokumentacji medycznej. Oskarżona powinna kontynuować leczenie odwykowe w warunkach ambulatoryjnych. W chwili popełnienia zarzucanych jej czynów (o ile je popełniła) opiniowana miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów pokierowania swoim postępowaniem. Wobec oskarżonej nie zachodzą warunki określone w art.31 § 1 i § 2 kk.

(dowód-opinia psychiatryczno-psychologiczna k.515-529)

W sprawie wydano jeszcze dwie opinie psychologiczne jedna z nich dotyczyła pokrzywdzonego S. S. (1), gdzie biegły psycholog będąc obecny podczas przesłuchania świadka po jego przebadaniu stwierdził, że pokrzywdzony S. S. (1) wykazuje symptomy ofiary przestępstwa znęcania. Wskazują na to mechanizmu jakie opisuje, jakim podlegał, symptomy na poziomie behawioralnym i emocjonalnym, sposób relacji m.nn. między nim a oskarżoną. Pokrzywdzony ma symptomy wskazujące na zespół stresu pourazowego m.nn. nadmierna czujność, lęk, stałe przezywanie, wspomnienia flashowe, drażliwość, zaburzenia somatyczne, zaburzenia lekowe, smutek, depresja itd. co

wymaga potwierdzenia diagnozą psychiatry. Powyższe objawy miały wpływ na jego życie w wielu aspektach. Biegły psycholog sugerował by w celu oceny rozstroju zdrowia psychicznego, uszczerbku doznanego na zdrowiu psychicznym, by wykonać wobec pokrzywdzonego badania psychiatryczne wskutek doznanej przez pokrzywdzonego przemoc domowej.

(dowód: opinia psychologiczna dotycząca S. S. (1) k.419-438)

W sprawie wykonano także opinię psychologiczną dotyczącą przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego S. S. (2), gdzie biegły biorąc udział w przesłuchaniu małoletniego stwierdził, że ze względu na prawidłowy rozwój intelektualny, brak zaburzeń procesów spostrzegania, myślenia i pamięci – S. S. (2) ma możliwość poprawnego spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania wydarzeń z własnego życia. Mimo symptomów wzmożonego napięcia emocjonalnego uwarunkowanego niekorzystną sytuacją domową nie stwierdza się u świadka objawów psychopatologicznych, które zakłócałyby jego zdolność do postrzegania i rejestracji spostrzeżeń oraz ich zapamiętywania i odtwarzania. Poziom dojrzałości osobowości i dojrzałości społecznej umożliwia mu stosowne do wieku rozumienie wydarzeń będących przedmiotem sprawy. Świadek nie ujawnia tendencji do konfabulacji rozumianej jako wypełnienie luk pamięciowych zmyślnymi szczegółami, wzmożonej podatności na sugestię. Ze względu na powyższe S. S. (2) ma możliwość złożenia wiarygodnych zeznań w prowadzonym postępowaniu. W trakcie przesłuchania nie zaobserwowano wypowiedzi i zachowań, które wskazywałyby na celowe zafalszowanie zeznań, jednak wiele wypowiedzi świadka miało charakter emocjonalny, prezentował postawę zaangażowania w sprawę, skłonność do identyfikowania się z ojcem i aktualnie niechętną postawą wobec matki, wystąpiła tendencja do nadmiernej generalizacji.

(dowód: opinia psychologiczna dotycząca S. S. (2) k.272-275)

Oskarżona S. S. (1) nie była do tej pory karana sędownie. Jest mężatką, ma jedno dziecko. Zatrudniona jest jako księgowa uzyskując dochód 1800 zł netto.

(dowód: karta karna k.309,510

dane osobopoznawcze k. 372,397,292)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając w sprawie stan faktyczny Sąd oparł się na wszystkich dowodach przeprowadzonych w sprawie jednym z nich dając wiare, innym zaś jej odmawiając z przyczyn podanych niżej.

Sąd w pełni dał wiarę wszystkim dowodom z dokumentów przeprowadzonych w sprawie albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji, we właściwej formie, nadto żadna ze stron nie podważyła ich rzetelności, czy autentyczności.

Sąd w pełni dał także wiarę wszystkim opiniom biegłych sporządzonych do sprawy albowiem opinie te zostały sporządzone przez osoby bezstronne, posiadające rozległą wiedzę w swej dziedzinie, nadto są to opinie pełne, gdyż udzielają odpowiedzi na postawione biegłym tezy dowodowe.

Przechodząc od oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że w sprawie przesłuchano szereg świadków, których można by podzielić na kilka grup. Pierwsza to osoby najbliższe, druga szeroka grupa świadków to osoby znajomych, koledzy itp., trzecia - to nauczyciel małoletniego oraz psycholog spotykający się z S. S. (2) oraz czwarta, to policjanci biorący udział w interwencjach policji oraz pracownik Centrum Interwencji Kryzysowej.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadków policjantów tj. M. G. (1), K. W., J. R. i Z. W. oraz pracownika Centrum Interwencji Kryzysowej A. K. oraz B. Ł., albowiem ich zeznania są spójne wewnętrznie między sobą i zewnętrznie z zeznaniami pokrzywdzonych S. S. (1) i S. S. (2), jak również nagraniami zabezpieczonymi na pendrivie i ich oględzinom. W ocenie Sądu żadna z wyżej wskazanych osób nie miała żadnego interesu w tym, by zeznawać nieprawdę, dlatego też uznał ich zeznania za w pełni wiarygodne i obiektywne.

W ocenie Sądu zeznaniom świadków - znajomych, kolegów stron tj. K. Z., J. A., M. A., M. J., P. H., A. W. (1), A. W. (2), P. W., M. G. (2), I. Z., J. S., M. S. oraz P. C. należy dać wiarę ich zeznaniom mając wszakże na uwadze, że osoby te de facto znały strony ze spotkań o charakterze towarzyskim, natomiast nie miały one wiedzy o tym, co dzieje się w ich domu, gdy rodzina jest sama. Faktem oczywiście i powszechnie znanym jest, że przeciętny człowiek znajdując się w towarzystwie osób trzecich nie będących najbliższymi członkami rodziny stara się zachowywać w taki sposób, by był przez te osoby odbierany jak najlepiej, bo ludziom z reguły zależy na opinii osób trzecich. Tym samym osoby te nie posiadały wiedzy o relacjach między oskarżoną a pokrzywdzonymi w zaciszu ich domostwa.

Odnosnie zeznań świadka A. R. Sąd także podszedł do nich z dużą ostrożnością. Świadek ta nie miała żadnej wiedzy o życiu rodzinnym S. S. (1), nie mniej Sądowi trudno jest jednoznacznie ocenić czy łączyły świadka z pokrzywdzonymi relacje intymne jak twierdzi oskarżona, czy też nie. Nie mniej ten fakt, jego stwierdzenie, czy też nie, nie miało żadnego znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnoprawnej oskarżonej, dlatego też Sąd nie prowadził postępowania dowodowego w tym zakresie. Wątek ten może być interesujący dla Sądu w ewentualnej sprawie o rozwód.

Sąd w pełni dał także wiarę zeznaniom świadków I. F. i B. K. – pracowników szkoły tj. odpowiednio pedagoga szkolnego oraz wychowawcy S. S. (2) albowiem nie mieli oni żadnego interesu w tym, by zeznawać nieprawdę, zaś swą wiedzę czerpali jedynie z fragmentarycznych wypowiedzi małoletniego i jego obserwacji na terenie szkoły.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków- członków rodziny stron tj. G. R. – siostrę oskarżonej Sąd dał wiarę tym fragmentom jej zeznań, które znajdują swe potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych, zaś w pozostałym zakresie ocenił je jako wsparcie linii obrony przyjętej przez oskarżoną, co jest o tyle naturalne, że oskarżona i świadek są siostrami.

Odnosnie zeznań świadka M. W. (1)- siostry S. S. (1) i świadka G. S., to i te zeznania zdaniem Sądu zostały dotknięte w jakimś stopniu tendencyjnością, tym razem na korzyść S. S. (1), aczkolwiek w przypadku G. S. Sąd dał wiarę tej części jej zeznań, które korespondują z zeznaniami pokrzywdzonych, tym bardziej, że świadek ta mieszkając w domu zajmowanym przez strony musiała być świadkiem zdarzeń rozgrywających się na piętrze budynku, w głównej mierze pośrednio słysząc odgłosy krzyków i awantur, ale i pośrednio biorąc w nich bierny udział.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom obu pokrzywdzonych tj. S. S. (1) i S. S. (2) albowiem ich zeznania są spójne wewnętrznie między sobą, ale i zewnętrznie z dowodami, którym Sąd dał wiarę. Niezwykle istotne w przypadku obu pokrzywdzonych jest to, że ich wypowiedziom przysłuchiwali się biegli psychologowie, którzy wydali opinie potwierdzające ich wiarygodność i szczerść pod kątem psychologicznym. W przypadku S. S. (1), gdzie biegły psycholog wykonał także dodatkowe badania z udziałem pokrzywdzonego biegły stwierdził, że jest on typowym przykładem ofiary przemocy domowej i że przeżył on stres pourazowy i z tego powodu wymaga leczenia przynajmniej terapeutycznego.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonej S. S. (1) Sąd dał wiarę tej części jej wyjaśnień, które znajdują swe potwierdzenie w innych dowodach i to zarówno osobowych, ale przede wszystkim w dowodach z dokumentów, a zwłaszcza jej leczeniu odwykowym. Sąd nie dał natomiast wiary jej pozostałym wyjaśnieniom, gdzie zaprzecza ona by dopuściła się jakichkolwiek agresywnych

zachowań wobec pokrzywdzonych, jest to typowe tzw. "wyparcie" w rozumieniu psychologicznym. Natomiast nie można wykluczyć, że na skutek stopnia upojenia alkoholowego w jakim znajdowała się oskarżona w czasie takich zachowań może ich równie dobrze nie pamiętać. Nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że mąż oskarżonej ją zdradzał, jak wyjaśniła oskarżona, to w żadnym razie nie usprawiedliwia to takich zachowań oskarżonej jak ustalono to w czasie procesu.

Reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wina oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu nie budzi wątpliwości. Sąd wyeliminował z opisu czynu zarzut fizycznego znęcania się oskarżonej nad synem albowiem jak zeznał sam S. S. (2) matka uderzyła go tylko raz, trudno więc uznać, by takie zachowanie mieściło się w

znamionach przestępstwa znęcania się. Natomiast Sąd uznał, że miało miejsce znęcania się psychicznego nad synem poprzez różnego rodzaju wyzwiska, używanie słów wulgarnych i obelżywych oraz groźenie śmiercią.

Kwalifikacja prawna czynu przyjęta przez oskarżyciela publicznego była prawidłowa Sąd także przedmiotowy czyn zakwalifikował jako przestępstwo znęcania się w zbiegu z naruszeniem nietykalności cielesnej S. S. (1) poniżej 7 dni w dniu 24.04.2016r. Przy zastosowaniu art.11 § 1 3kk na podstawie art.207 § 1 kk Sąd skazał oskarżoną na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę w tej wysokości Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą dotychczasową jej niekaralność, okoliczności zaś obciążających się nie dopatrzyl.

Mając jednocześnie na uwadze tryb życia jaki prowadzi oskarżona tj. długoletnie świadczenie pracy, posiadanie rodziny, jej warunki osobowościowe Sąd uznał, że jej postawa zasługuje na to, by móc wobec niej zastosować dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, którą to zawiesił na okres 4 lat, albowiem pomimo jej nie wykonania zostaną osiągnięte wobec oskarżonej cele kary i nie powróci ona już w przyszłości na drogę przestępstwa, zaś wyznaczony jej w okresie próby nadzór kuratora sądowego, będzie ten okres monitorował, by w razie jakichkolwiek problemów móc odpowiednio zareagować.

Sąd zobowiązał oskarżoną do tego by w okresie próby oskarżona powstrzymywała się od nadużywania alkoholu, gdyż właśnie pod jej wpływem dochodziło ze strony oskarżonej do niewłaściwych zachowań wobec najbliższej rodziny. Sąd zobowiązał nadto oskarżoną do opuszczenia w okresie próby lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi z uwagi na stany lękowe oraz poczucie braku bezpieczeństwa gdy pokrzywdzeni zamieszkiwali wspólnie z oskarżoną, jak również z uwagi na realne ryzyko tego, że w razie dalszego wspólnego zamieszkiwania stron jest ryzyko, że może dojść do ponownej eskalacji agresywnych zachowań oskarżonej zwłaszcza wobec męża S. S. (1). Z tego samego powodu Sąd orzekł także o zakazie zbliżania się oskarżonej do pokrzywdzonego S. S. (1) na odległość nie mniejszą niż 50 metrów, chyba że za pośrednictwem kuratora sądowego.

Sąd zasądził do oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. (1) kwotę 713,40 zł tytułem poniesionych przez niego wydatków na ustanowienie pełnomocnika w sprawie, jak również zasądził od oskarżonej na rzecz Skarb Państwa połowę kosztów procesu w wysokości 2.802,98 zł i zwolnił ją od uiszczenia opłaty sądowej uznając, że wobec oskarżonej zachodzą podstawy do tego, by

w części od ich uiszczenia uwolnić zważywszy, że z uwagi na ilość wykonanych opinii w sprawie koszty te były dość wysokie i znacznie przekraczały dochody oskarżonej.

ZARZĄDZENIE

Proszę:

- Uzasadnienie odnotować w kontrolce uzasadnień
- Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcom

14.08.2017r.